

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSA w SO Grzegorz Ślęzak (spr.) SSO Dariusz Mizera
Protokolant	sekr. sądowy Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa H. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 22 kwietnia 2013 roku, sygn. akt I C 653/12

1. zmienia zaskarżony wyrok:

- w punkcie pierwszym sentencji w ten tylko sposób, że oddala powództwo o odsetki ustawowe od zasądzonych kwot:

12.500 zł za okres od dnia 11.10.2012 do dnia 15.10.2012r.,

12.500 zł za okres od dnia 12.02.2013r. do dnia 14.02.2013r.;

- w punkcie drugim sentencji w ten tylko sposób, że oddala powództwo o odsetki ustawowe od kwoty 5.033,40zł za okres od dnia 12.02.2013r. do dnia 14.02.2013r.,

- w punkcie trzecim sentencji w ten tylko sposób, że oddala powództwo o odsetki ustawowe od kwoty 109,42 zł za okres od dnia 12.02.2013r. do dnia 14.02.2013r.,

- w punkcie piątym sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.958,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu obniża do kwoty 6.758,60 (sześć tysięcy siedemset pięćdziesiąt osiem, 60/100) złotych;

2. nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą na rzecz pozwanego.

Na oryginale właściwe podpisy

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2013 r. sprawy z powództwa H. D. przeciwko (...) S.A w W. o zadośćuczynienie i odszkodowanie:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 55.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, z odsetkami ustawowymi od kwoty 30.000,00 zł od dnia 11.02.2012r. do dnia zapłaty, od kwoty 12.500,00 zł od dnia 11.10.2012r. do dnia zapłaty i od kwoty 12.500,00 zł od dnia 12.02.2013r. do dnia zapłaty;
2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5 033,40 zł tytułem zwrotu kosztów opieki, z odsetkami ustawowymi od dnia 12.02.2013r. do dnia zapłaty;
3. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 526,03 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, z odsetkami ustawowymi od kwoty 45,18 zł od dnia 11.02.2012r., do dnia zapłaty, od kwoty 371,43 zł od dnia 11.10.2012r. do dnia zapłaty i od kwoty 109,42 zł od dnia 12.02.2013r. do dnia zapłaty;
4. umorzył postępowanie w części dotyczącej żądania zapłaty kwoty 924,00 zł tytułem odszkodowania;
5. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.958,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

W pozwie z dnia 4 kwietnia 2012 roku pełnomocnik powódki H. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powódki:

- kwoty 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
- kwoty 969,18 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;

oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew z dnia 11 maja 2012 roku wniosła o oddalenie powództwa, a dodatkowo wniosła o zasądzenie od powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, iż wypłacono już powódce zadośćuczynienie, podkreślając, iż żądanie powódki jest przedwczesne z uwagi na niezakończenie procesu leczenia.

W piśmie procesowym z dnia 12 października 2012 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od strony pozwanej tytułem zadośćuczynienia kwoty 42.500,00 złotych z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 30.000 złotych od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
- 12.500 złotych od dnia doręczenia pisma stronie pozwanej do dnia zapłaty.

Pismem procesowym z dnia 22 października 2012 roku pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie rozszerzonego powództwa oraz o zasądzenie ma rzecz strony pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pismem z dnia 12 lutego 2013 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo i ostatecznie wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwoty 55.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 30.000 złotych od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;

- 12.500 złotych od dnia doręczenia pisma stronie pozwanej do dnia zapłaty,
- 12.500 złotych od dnia doręczenia stronie pozwanej pisma do dnia zapłaty.

Nadto wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 5.033,40 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia stronie pozwanej pisma procesowego o rozszerzeniu powództwa do dnia zapłaty oraz odszkodowania w kwocie 526,03 złotych tytułem poniesionych kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 45,18 złotych od dnia 11 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,
- 371,43 złotych od dnia doręczenia stronie pozwanej pisma z dnia 19.09.2012 roku do dnia zapłaty,
- 109,42 złotych od dnia doręczenia pisma o rozszerzeniu powództwa do dnia zapłaty.

W dniu 12 sierpnia 2011 roku w miejscowości B., na skutek wykolejenia się pociągu relacji (...), należącego do (...) Spółka Akcyjna, doszło do katastrofy kolejowej w wyniku, której uszkodzona została H. D., podróżująca w/w składem z (...) do P..

Powódka bezpośrednio po wypadku była hospitalizowana na Oddziale Chirurgicznym (...) Szpitala Wojewódzkiego w P. Tryb. z powodu urazu wielonarządowego doznanego w katastrofie kolejowej. H. D. została doraźnie zoperowana z powodu obficie krwawiącej rany głowy tj. płatowej rany skalpacyjnej szczytu głowy. W wyniku przedmiotowego zdarzenia u powódki w wyniku urazu wielonarządowego wystąpił wstrząs pourazowy ze spadkiem ciśnienia tętniczego. Po zaopatrzeniu rany głowy i podaniu płynów dożylnych jej stan ustabilizował się a stwierdzony przy przyjęciu powódki do szpitala wstrząs pourazowy nie spowodował trwałych ani długotrwałych następstw. Badanie TK kręgosłupa lędźwiowo- krzyżowego ujawniło złamanie blaszki granicznej górnej trzonu L1 oraz złamanie części górnej trzonu L2, dlatego też zastosowano leczenie zachowawcze poprzez gorset J.. W Szpitalu przebywała od 12 sierpnia 2011 roku do dnia 19 sierpnia 2011 roku. Następnie w dniach od 5 września 2011 roku do 8 września 2011 roku powódka przebywała na Oddziale Ortopedycznym Oddziału (...) Szpitala im. (...) M. W. w K., gdzie przeprowadzono badania, które nie wykazały wskazań do operacji, jednakże założono jej gorset żywiczy na okres 4 miesięcy. Otrzymała także skierowanie do poradni specjalistycznej - neuroortopedycznej.

Przez okres 6 miesięcy od zdarzenia powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim i pobierała zasiłek chorobowy, a od lutego 2012 roku świadczenie rehabilitacyjne.

Pełnomocnik powódki w dniu 9 lutego 2012 roku zgłosił stronie pozwanej roszczenie związane z doznanymi przez powódkę urazami jako podmiotowi odpowiedzialnemu gwarancyjnie za sprawcę szkody. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powódki kwotę 10.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia, 924 złote tytułem zwrotu kosztów leczenia, 400 złotych tytułem zwrotu kosztów przejazdu i 2.352 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki. Powołani w postępowaniu likwidacyjnym lekarze orzecznicy oszacowali u powódki 16 % uszczerbku na zdrowiu.

W wyniku zdarzenia H. D. przebywała 4 dni w szpitalu z powodu urazu głowy, została jej ogolona cała głowa i założono 7 szwów, następnie gdy jej stan się pogorszył udała się do szpitala w K. gdzie założono jej gorset żywiczy na 4 miesiące i przebywała w pozycji leżącej. Cały czas przebywa pod opieką przychodni chirurgiczno-ortopedycznej w K. oraz prywatnie leczy się u neurologa w P.. Po zdjęciu gipsu żywicznego musiała poruszać się w gorsecie J.. Miała problemy z poruszaniem się, dlatego też musiała korzystać z pomocy męża, który zmuszony był zrezygnować z pracy. Nadto musiał pomagać w czynnościach związanych z poranną toaletą, podawać jedzenie powódce. H. D. miała silne bóle głowy i kręgosłupa, dlatego też stale brała leki przeciwbólowe oraz psychotropowe z powodu lęków nocnych i bezsenności. Nadal utrzymują się bóle kręgosłupa, co utrudnia jej schyłanie się, dźwiganie czy też przyjmowanie pozycji siedzącej przez dłuższy czas. Nie może spać na prawej stronie z uwagi na uraz tej części głowy, nadal miewa zawroty głowy. Przed zdarzeniem nie leczyła się ani neurologicznie ani ortopedycznie.

W zakresie ortopedii u powódki rozpoznano złamanie blaszek granicznych trzonu 1 i 2 kręgów lędźwiowych L1 i L2. Dominującym objawem po niniejszym urazie z nie groźnym złamaniem w obrębie odcinka lędźwiowego jest ból, który dodatkowo ogranicza zgięcia w próbie palec-podłoga. Biegły ortopeda ocenił odchylenie statyczno-dynamiczne z ograniczeniem ruchomości w próbie palec-podłoga (40 cm), natomiast test S. dolny wykazał zadowalający zakres. W związku z powyższym biegły uznał iż nastąpił trwały I uszczerbek na zdrowiu na poziomie 7 % zgodnie z pozycją 90.a Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz.U. nr 234, poz. 1974). Biegły uznał, iż rokowania są pomyślne, bowiem wydolność statyczna i dynamiczna jest zadowalająca bądź dobra, powódka nadal leczy się ortopedycznie ambulatoryjnie i wymaga okresowego leczenia.

Stopień cierpień w związku z urazem był znaczny przez okres około 3 miesięcy. Po tym czasie przez okres około 3 miesięcy stopień cierpień był umiarkowany, natomiast obecnie z punktu widzenia biegłego ortopedy stopień cierpień jest śladowy. Zakres pomocy osób trzecich miał miejsce przez okres 3 miesięcy średnio około 3 godzin.

W zakresie chorób układu nerwowego i rehabilitacji medycznej następstwem doznanych urazów u powódki są po pierwsze bóle i zawroty głowy, leki i koszmary nocne co oznacza zespół stresu pourazowego. Uszczerbek na zdrowiu wynosi 7% z tabeli uszczerbków 10a, albowiem są to zaburzenia adaptacyjne będące następstwem urazów i wypadków, w których nie doszło do trwałych uszkodzeń (...). Po drugie bóle kręgosłupa w odcinku piersiowo - lędźwiowym, opasujące tj. zespół bólowy korzeniowy kręgosłupa lędźwiowego, to uszczerbek na zdrowiu 7% z tabeli uszczerbków z punktu 94 c. Łącznie uszczerbek na zdrowiu H. D. w zakresie neurologii wynosi 14 %. Utrudnienia w życiu codzienny powódki po przebytych urazie spowodowane były doznanymi urazami kręgosłupa. Przez okres pierwszych 4 miesięcy powódka nosiła gorset żywiczny, który utrudniał jej wykonywanie niektórych prostych czynności codziennych, dlatego też wymagała ona pomocy osób trzecich przez około 3 godziny dziennie. W późniejszym okresie przez okres około 3 miesięcy powódka wymagała pomocy jedynie w cięższych pracach domowych, szczególnie wymagających schylania i pomoc wynosiła do 3 godzin w tygodniu. Bóle głowy, leki i zaburzenia snu mogą utrzymywać się u powódki przez okres trudny do przewidzenia, natomiast urazy kręgów L1 i L2 mogą i najprawdopodobniej przyspieszą powstanie zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa na tym poziomie. Należy się także w zakresie neurologii spodziewać przewlekłych, okresowo nasilających się dolegliwości bólowych kręgosłupa w tym odcinku, jednakże powódka rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

W zakresie chirurgii ogólnej w trakcie leczenia szpitalnego - w pierwszym tygodniu po zdarzeniu - cierpienia fizyczne powódki były znacznego stopnia i wymagały podawanie na stałe leków przeciwbólowych, następnie przez okres 3 miesięcy cierpienie fizyczne było umiarkowane (noszenie gorsetu lędźwiowego, leki przeciwbólowe), następnie w okresie do 6 miesięcy cierpienie fizyczne było lekkiego stopnia (wymagające okresowego przyjmowania leków przeciwbólowych). W związku z przebytych urazem głowy tj. raną płatową skalpacyjną szczytu głowy, ewidentnych utrudnień i ograniczeń w życiu codziennym nie było, a rana głowy zagoiła się bez powikłań. Utrudnienia i ograniczenia w życiu codziennym były spowodowane urazem kręgosłupa i następowym zespołem bólowym lędźwiowym. Obecnie powódka nie wymaga leczenia chirurgicznego. Uszczerbek jaki na zdrowiu H. D. spowodował wypadek zgodnie z pozycją tabeli 1 a Rozporządzenia Ministra Pracy i (...) z dnia 18 grudnia 2002 roku z uwagi na rozległą, lekko ściągającą bliźnię powłok głowy po przebytej płatowej, skalpacyjnej ranie skutkuje 5 % trwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

Leczenie powódki w okresie od 12 sierpnia 2011 roku do 19 sierpnia 2011 roku oraz wizyta w Poradni Chirurgicznej były bezpłatne w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia. Powódka leczyla się także prywatnie u specjalisty neurologa, gdzie koszt jednorazowych badań wynosi 80 złotych, powódka była sześć razy na badaniach. Koszt miesięczny neurologicznego leczenia farmakologicznego to około 100-110 złotych. Koszt całego leczenia powódki wyniósł 1450,03 złote.

Koszt 1 godziny usług opiekuńczych w 2011-2012 roku świadczonej przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w P. wyniósł 18,65 zł.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo podlega uwzględnieniu w całości.

W analizowanej sprawie stan faktyczny jest bezsporny tj. okoliczności związane z powstaniem szkody u powódki H. D.. Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności co do zasady. Kwestionowała natomiast wysokość żadanego zadośćuczynienia.

Podstawą odpowiedzialności strona pozwanej za poniesioną przez powódkę szkodę w wyniku wypadku komunikacyjnego jest przepis art. 822 k.c. Zgodnie z tym przepisem zakład ubezpieczeń przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Natomiast podstawą prawną żądania zadośćuczynienia przez powoda jest art. 445 § 1 k.c., stosownie do treści, którego Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. O wysokości takiej rekompensaty decyduje rozmiar doznanej krzywdy: stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Nie może ono stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawić jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z 1985-04-22 II CR 94/85; wyrok SN z 2004-02-27 V CK 282/03 - Legalis). Celem zadośćuczynienia jest zrekompensowanie osobie poszkodowanej krzywdy doznanej wskutek cierpień fizycznych (ból i innych dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, w związku z czym winno być stosowne do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące okoliczności, w szczególności winne być wzięte pod uwagę takie okoliczności jak nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałe następstwa zdarzenia (vide : wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 1977 r. w sprawie IV CR 266/77).

W przedmiotowej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych -tj. lekarza ortopedy-traumatologa, specjalisty z zakresu neurologii i rehabilitacji medycznej oraz z zakresu chirurgii ogólnej celem ustalenia uszczerbku na zdrowiu powódki. Biegli posiłkowali się przy tym zakresie Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz.U. nr 234, poz. 1974) w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, celem wyliczenia stopnia uszczerbku na zdrowiu. Biegli sporządzili opinię po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną powódki oraz po jej osobistym badaniu. Zostały one sporządzone zgodnie z zasadami sztuki lekarskiej oraz przez specjalistów o niekwestionowanym poziomie wiedzy. Nie były też kwestionowane przez strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników.

Niezależnie od tego należy pamiętać, że procentowy rozmiar uszkodzeń ciała jest tylko jednym z kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i nie determinuje tej kwoty bez uwzględnienia innych okoliczności, jest to tylko pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego odszkodowania (por. wyr. SN z dnia 5.10.2005 r., sygn. akt I PK 47/05, opubl. MPPR 2006/4/208).

Powódka w wyniku wypadku doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z zakresu neurologii w wysokości 14%, z zakresu ortopedii trwały uszczerbek wynosi 7 %, natomiast z zakresu chirurgii ogólnej biegły uznał iż trwały uszczerbek na zdrowiu wyniósł 5 %. Łączny uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 26 %.

Strona pozwana likwidując szkodę powstałą u powódki uznała, iż trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 16% i wypłaciła kwotę 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie uznać należy, że wypłacone przez pozwanego zadośćuczynienie jest zbyt niskie i nieadekwatne do stwierdzonych u powódki uszkodzeń ciała oraz doznanych przez nią cierpień fizycznych i psychicznych.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, jakie z uwagi na treść art. 445 k.c. winny być uwzględnione przy ustaleniu odpowiedniej kwoty należnej osobie poszkodowanej tytułem zadośćuczynienia, przede wszystkim powstałe u powódki obrażenia ciała, okres niezdolności do pracy, zmianę trybu życia, nadal odczuwane dolegliwości bólowe oraz zespół stresu pourazowego, Sąd uznał, iż zadośćuczynienie należne powódce winno wynosić 65.000 złotych. Odliczając wypłaconą już przez pozwanego kwotę 10.000 złotych, Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 55.000 złotych tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu. Stwierdzony uszczerbek na zdrowiu w wysokości 26% jest znaczny i odzwierciedla stopień oraz charakter uszkodzeń ciała powódki.

Kwota ta będzie stanowiła dla powódki pewną odczuwalną wartość i wynagrodzi doznane cierpienia psychiczne i fizyczne, jednocześnie kwota ta jest umiarkowana. Jest zbliżona do zadośćuczynień przyznawanych w podobnych sprawach. O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 kc.

Za argumentacją, iż odsetki należą się od opóźnienia w spełnieniu zadośćuczynienia i odszkodowania przemawia orzecznictwo Sądu Najwyższego, którego poglądy Sąd Rejonowy podziela (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2005 roku, I CK 7/05, Lex nr 153254; wyrok Sądu Najwyższego z 07 sierpnia 2003 roku, IV CKN 372/01, Lex nr 146446). Sąd orzekł o odsetkach od kwoty 30.000 złotych od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty. Natomiast odsetki ustawowe od kwoty 12.500 złotych Sąd zasądził od dnia 11 października 2012 roku natomiast od kwoty 12.000 złotych od dnia 12 lutego 2013 roku, tj. od dnia kiedy strona pozwana otrzymała pismo informujące o rozszerzeniu powództwa.

Powódka wystąpiła również z żądaniem zapłaty kwoty 5.033,40 złotych zwrotu kosztów opieki, które to żądanie Sąd w całości uwzględnił. Jak wynika z akt sprawy powódka wymagała pomocy osób trzecich przez około 3 godziny dziennie przez okres pierwszych 4 miesięcy z uwagi m.in. na gorset żywiczy, natomiast w późniejszym okresie przez okres około 3 miesięcy powódka wymagała pomocy jedynie w cięższych pracach domowych i pomoc wynosiła do 3 godzin w tygodniu. Łącznie daje to 396 godzin (360 za 4 miesiące i 36 godzin za kolejne 3 miesiące) a koszt 1 godziny usług opiekuńczych w 2011-2012 roku świadczonej przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w P. wynosił 18,65 złotych, co natomiast daje kwotę 7.385,40 złotych. Z uwagi na fakt, iż strona pozwana wypłaciła powódce z tego tytułu już kwotę 2 352 złotych, Sąd zasądził kwotę 5.033,40 złotych wraz z odsetkami od dnia 12 lutego 2013 roku tj. od dnia doręczenia pisma informującego o rozszerzeniu powództwa. Co do żądania za poniesione koszty leczenia, to łącznie wyniosły one kwotę 1.450,03 złote (w tym wizyty lekarskie u neurologa, leki oraz koszty zakupy gorsetów) zgodnie z załączonymi do akt sprawy rachunkami. Z uwagi jednak na fakt, iż strona pozwana wypłaciła już powódce kwotę 924,00 złotych za poniesione koszty leczenia, Sąd zasądził pozostałą kwotę 526,03 złotych umarzając postępowanie w części właśnie co do kwoty już wypłaconej z tego tytułu a więc co do kwoty 924,00 złotych.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową, a które podlegają zasądzeniu od strony pozwanej składa się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 złotych wyliczone w oparciu o przepisy § 2 w związku z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.), opłata od pełnomocnictwa 17 zł, opłata od pozwu 3008 złotych oraz 1.336,60 złotych opłat za opinie biegłych sądowych.

O nieuiszczonych w sprawie kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) w związku z art. 100 k.p.c. i nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 550 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie wydatków na opinie biegłych sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył pozwany w części, tj.:

1. w punkcie 1 w zakresie w jakim zasądzono od pozwanego na rzecz powódki H. D.:

- a. odsetki ustawowe od kwoty 12.500,00 zł od dnia 11 października 2012 roku do dnia 15 października 2012 roku włącznie,
 - b. odsetki ustawowe od kwoty 12.500,00 zł od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 14 lutego 2013 roku włącznie,
2. w punkcie 2 w zakresie w jakim zasądzone od pozwanego na rzecz powódki H. D. odsetki ustawowe od kwoty 5.033,40 zł od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 14 lutego 2013 roku włącznie,
 3. w punkcie 3 w zakresie w jakim zasądzone od pozwanego na rzecz powódki H. D. odsetki ustawowe od kwoty 109,42 zł od dnia 12 lutego 2013 roku do dnia 14 lutego 2013 roku włącznie,
 4. w punkcie 5 w części - w zakresie kwoty 1.200,00 zł, tj. ponad kwotę 6.758,60 zł,

Apelacja zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, poprzez zasądzenie na rzecz powódki kwoty 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w sytuacji, w której powinna zostać zasądzona kwota 2.400,00 zł.
2. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:
 - naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. przez zasądzenie przez Sąd Rejonowy odsetek ustawowych od kwot dochodzonych pozwem ponad żądanie pełnomocnika powódki zgłoszone w pismach procesowych.
 - naruszenie art. 98 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części,
2. zmianę postanowienia o kosztach procesu i orzeczenie o kosztach z uwzględnieniem wyniku postępowania apelacyjnego oraz
3. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Ponadto wnosił o dopuszczenie dowodu z dokumentów - pism pełnomocnika powódki z dnia 10.10.2012 r. i 11.02.2013 r. z potwierdzeniem ich wpływu do pozwanego wskazując, że konieczność zgłoszenia powyższego dowodu pozostaje w związku z faktem zasądzenia przez Sąd odsetek ponad żądanie powódki.

Pełnomocnik powódki wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona, albowiem podniesione w niej zarzuty obrały art. 321 § 1 k.p.c. przez zasądzenie odsetek od rozszerzonych przez powódkę w toku procesu kwot: z tytułu zadośćuczynienia, odszkodowania i zwrotu kosztów leczenia, ponad żądanie pozwu w tym zakresie są uzasadnione.

Jest poza sporem i także Sąd I instancji słusznie ustala, że rozszerzając powództwo pismami procesowymi z dnia 10.X.2012r. i z dnia 11.II.2013r. w zakresie zadośćuczynienia, odszkodowania i kosztów leczenia powódka domagała się zasądzenia odsetek ustawowych od rozszerzonych kwot od daty doręczenia stronie przeciwnej tychże pism.

Z załączonych do apelacji pism doręczonych stronie pozwanej, z których to Sąd II instancji dopuścił dowód, wynika, że zostały one doręczone pozwanemu: pismo z dnia 10.X.2012r. – w dniu 16.X.2012r., a pismo z dnia 11.II.2013r. w dniu 15.II.2013 roku. Zatem z powyższego wynika, że powódka domagała się odsetek ustawowych od rozszerzonych

kwot, tj. od kwoty 12.500 zł tytułem zadośćuczynienia zgłoszonej w piśmie z dnia 10.X.2012r. od dnia 16.X.2012r. i kolejnej kwoty 12.500zł zgłoszonej w piśmie z dnia 11.II.2013r. – od dnia 15.II.2013r., od kwoty 5.033,40zł tytułem zwrotu kosztów opieki zgłoszonej w piśmie z dnia 11.II.2013r. – od dnia 15.II.2013r. i od zgłoszonej w piśmie z dnia 11.II.2013r. kwoty 109,42 zł tytułem kosztów leczenia – od dnia także 15.II.2013r.

Zasądzać więc odsetki ustawowe: za okres od 11.X.2012r. do 15.X.2012r. (4 dni) od kwoty 12.500 zł zadośćuczynienia oraz od kolejnej kwoty 12.500 zł z tego tytułu za okres od 12.II.2013r. do 14.II.2013r. (3 dni) a także od kwoty 5.033,40zł za okres od 12.II.2013r. do 14.II.2013r. (3 dni) i od kwoty 109,42 zł za okres także od 12.II.2013r. do 14.II.2013r. (3 dni), Sąd orzekł ponad żądanie pozwu w tym zakresie z obrazą art. 321 § 1 k.p.c.

Dlatego też na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. należało zmienić wyrok Sądu I instancji w zaskarżonym zakresie odnośnie wskazanych wyżej odsetek ustawowych i powództwo o odsetki za wskazane wyżej okresy od wskazanych kwot oddalić.

Trafnie także apelujący zarzuca Sądowi I instancji obrazę § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.IX.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu a także art. 98 k.p.c. przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zawyżonych o 1.200 zł. kosztów procesu, wynikających z błędnego określenia wynagrodzenia pełnomocnika powódki na kwotę 3.600 zł zamiast na kwotę 2.400zł.

Słuszne jest bowiem stanowisko apelującego, że skoro pierwotna (wskazana w pozwie) wartość przedmiotu sporu wynosiła 30.969,18 zł to ona właśnie stanowiła podstawę określenia wysokości należnych powódce kosztów zastępstwa procesowego w sprawie w I –ej instancji.

Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 2 cytowanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną poczynając od następnej instancji.

Zatem słusznie zarzuca apelacja, że zgodnie z § 6 pkt 5 cyt. rozporządzenia koszty zastępstwa procesowego powódki w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wynosić powinny 1.400zł a nie – jak przyjął Sąd I instancji – 2.600zł.

Mając na względzie powyższe należało na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienić także zaskarżone rozstrzygnięcie o kosztach procesu między stronami przez obniżenie zasadzonej z tego tytułu od pozwanego na rzecz powódki kwoty o sumę 1.200 zł.

O kosztach procesu między stronami za drugą instancję orzeczono na zasadzie art. 102 k.p.c. przez nieobciążanie powódki obowiązkiem ich zwrotu na rzecz apelującego uznając, iż zakres apelacji był niewielki i nieistotny dla całego rozstrzygnięcia sprawy a korekta zaskarżonego orzeczenia wyniknęła z błędów Sądu I instancji a nie z nieuzasadnionego żądania strony.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania oraz powołane w nich przepisy orzeczono jak w sentencji wyroku.

GŚ/AOw

Na oryginale właściwe podpisy